

ရွှေကား
၀၁၆၀

ကြယ်စင်များဝေ

စေတနာ့ငြိုးတွဲည

မောင်ကျော်ဦး
၁၉၉၉ ခုနှစ်

FMI City အတွင်းရှိ နှစ်ထပ်တိုက်များက ပုံစံတူလေးတွေ ဖြစ်သည် ။
ခြံဝင်းတည်ဆောက်ပုံ ကအစ ဆင်တူ။

ခြံထဲမှာ အလှဆင်ထားသည့်ပန်းအိုးလေးတွေ၊ ပန်းပင်တွေပဲ အနည်းငယ်ကွဲပြားမည်။

အန်ကယ်ကောင်း၏ ဇနီး ဒေါ်သက်ထားချိုက ပန်းပင်စိုက်ဝါသနာပါသည် မို့ ရှိသည့် နေရာလေးတွေမှာ ပန်းအိုးတွေ၊ ပန်းစင်တွေ၊ သဇင်တိုင်တွေ၊ သစ်ခွပင်လေးတွေဆိုတာ အများ အပြား။

ဒါတွေအားလုံးကို သိမ်းကျုံးပြီး ရေလောင်း၊ မြေဩဇာကျွေး၊ ဆေးထည့်၊ ပြုစုသူကတော့ သည် အိမ်၏ ဥယျာဉ်မှူး၊ မာလီ၊ ထမင်းချက် စသည် ဖြင့် စွယ်စုံလုပ်ရသည့် ‘ခင်ဖူးငုံလေး’ပင် ဖြစ်ပါ သည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည် အိမ်မှာ ဖူးငုံပျော်ပါသည် ။ အန်ကယ်ကောင်းက ဦးလေးအရင်းမို့ အန်တီချို ဘယ်လောက်ပဲ အပေါက်ဆိုးဆိုး ကိုယ့်ဦးလေးအိမ်မှာ ဖူးငုံလုံခြုံမှုရပါသည် ။

ဘဝဆိုတာ လုံခြုံအေးချမ်းမှုရဖို့ က အဓိကပါ။ ကျန်သည့်ဒုက္ခတွေကို ဖူးငုံခံနိုင်ရည်ရှိပါ သည် ။

မမမြတ်သော်တာချိုကလည်း ဘာအလုပ်တစ်ခုမှ ကိုယ်တိုင်မလုပ်ချင်တာလေး တစ်ခုပါ။ ညီအစ်မတွေဆိုတော့ ကောင်းတာလည်း ရှိ ဆိုးတာလည်း ရှိပေါ့။

သည် အိမ်မှာ အန်ကယ်ဦးကောင်းမြတ်၊ အန်တီဒေါ်သက်ထားချို၊ မ

မမြတ်သော်တာချို့နှင့် ဖူးငုံရယ်၊ စုစုပေါင်း လူလေးယောက်သာရှိသည့် အနက် အန်ကယ်နှင့်အန်တီက ရွှေဆိုင်သို့ သွားကြ ပြီး မမမြတ်ကတော့ သင်တန်းပေါင်းစုံ လျှောက်တက်နေလေ့ရှိသည်။ ။

သည် တော့ အလုပ်တွေ ဘယ်လောက်များများ တစ်နေ့လုံး ဖူးငုံစိတ် ချမ်းသာရသည်။ ။

သည် နေ့လည်း အိမ်မှာ ရှိသမျှအလုပ်တွေကို စိတ်အေး၊ လက်အေး လုပ်ပြီး ဖူးငုံ ပန်းပင်တွေကို ပြုစုနေခဲ့သည်။ ။

နှင်းဆီပန်းအိုးတွေထဲသို့ မြေဆွေးနှင့် မြေဩဇာနည်းနည်းစီထည့်ပြီး မြေဆွ၊ ရေလောင်း နေစဉ် ခြံဝင်းရှေ့သို့ ကားတစ်စီးထိုးရပ်လာခဲ့လျှင် ဖူးငုံ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

လူကြီးတွေလည်း မရှိဘူး။ တည်းခိုရအောင် လာသည့်ဧည့်သည် ဆို လျှင် ပြဿနာ။

ကားကြီးကြည့်ရတာ ခရီးဝေးမှ လာခဲ့သည့်ဟန်။ ဖုန်မှုန့်တွေအလိမ်းလိမ်းနှင့်။ ကားကတော့ အကောင်းစားကြီးပါပဲ။

ကားတွေကို မြင်ရုံနှင့် ဘာကားမှန်းတန်းမပြောတတ်သည် မို့ ဘာ ကားမှန်းတော့ မသိ။ သို့သော် အိမ်မှ လူတွေပြောသံအရ သည် ကားဟာ ဈေးအတော်ကြီးမှန်းတော့ သိသည်။ ။

ပန်းပင်တွေ ပြုစုနေရာမှာ ဖူးငုံမတ်တတ်ရပ်ပြီး ခြံတံခါးဆီသို့ သွား ရသည်။ ။ တံခါးတော့ ဖွင့် မပေး။ ခေတ်ကြီးက ယုံရတာမဟုတ်။

ကားထဲမှ လူငယ်နှစ်ယောက် ဆင်းလာကြလျှင် ဖူးငုံခပ်ပြူးပြူးပင် ရပ်ကြည့်နေမိ၏။ လူငယ်တွေမို့ ဘာမှ ပဋိသန္တာရတွေ လုပ်မနေချင်။

နှစ်ယောက်လုံး အသားဖြူဖြူ၊ ဗလကျစ်ကျစ်နှင့်။ တစ်ယောက်က

အရပ်နည်းနည်း ပိုရည် ၏။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးတွေ ထင်းပြီး နှာတံပေါ်ပုံ၊
နှုတ်ခမ်းရဲပုံတို့ က အံ့ဩဖွယ်။ တစ်မျိုးစီချောပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့်ရုပ်
တွေ။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားတာ ကျနေတာပဲ။ အသားကလည်း တိုင်းရင်း
သား တွေမို့ ခပ်ဖြူဖြူ။ အရပ်ရည်သည့်တစ်ယောက်က ရှမ်းဘောင်းဘီ
အနက်ရောင်နှင့် ရှမ်းအင်္ကျီ ပင်နီ ရောင် ဝတ်ထားသည်။ ။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို စမတ်ကျကျဝတ်ဆင်
ထားပြီး မိန်းကလေး တစ်ယောက်လိုလည်း နုနယ်ချောမောနေ၏။ သူ
ဌေးသားပဲ ဖြစ်ရမည်။

ဆိုပါစို့။ နှစ်ယောက်လုံးဟာ လူချောတွေ။ ဖူးငုံကြောင်ကြည့်နေသ
လို သူတို့ နှစ်ယောက် ကလည်း ခြံထဲမှ ကောင်မလေးကို အကဲခတ်သ
ည့်အနေနှင့် ကြည့်ကြသည်။ ။

အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်လောက်သေးသည့် ငယ်ငယ်ချောချောကော
င်မလေးဟာ ခပ်နွမ်းနွမ်း ဂါဝန်အနက်ပွင့်လေးကို ဝတ်ထား၏။

ဂါဝန်က လက်ပြတ်မို့ လက်မောင်းသားလေးတွေဝင်းနေပြီး မျက်ဝ
န်းလေးတွေ လှပပုံက စာဖွဲ့လို့ မမီချင်စရာ လဲ့လဲ့လေးတောက်ပနေ၏။

မျက်တောင်၊ မျက်ခုံးတွေက ထင်းနေပြီး နှာတံလေးလှပုံနှင့် နှုတ်ခ
မ်းလေးနီရဲစုထွေးပုံကအစ ထင်းခနဲ။

သို့သော် ...ဒီကောင်မလေးဟာ မယ်မယ်ပြောသည့်
မြတ်သော်တာချို့တော့ မဖြစ်နိုင်။

ဒါဟာ အိမ်ဖော်မလေးလား။ အင်း...အိမ်ဖော်လည်း မဖြစ်နိုင်ပြန်။
အသွေးအမွှေးနှင့် ကျက်သရေရှိပုံက အိမ်ဖော်ရုပ်မထွက်။

တစ်ယောက်နှင့်နှစ်ယောက် အကဲခတ်ပြီးကြလျှင် မင်းရဲညီကပင် စ

တင်ပြီး မေးမြန်းရသည် ။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့်သူ။

"ဒီမှာ ကလေးမ...ဒီအိမ်ကလူကြီးတွေ မရှိကြဘူးလား"

"မရှိကြပါဘူးရှင်၊ ညနေ ၆ နာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်ကြပါတယ်၊
ဦးလေးတို့ က ဘာလုပ်ရ အောင်လာတာလဲ၊ ဘယ်ကလာကြတာလဲ"

မင်းရဲညီမှာ ဦးလေးအခေါ်ခံလိုက်ရသဖြင့် ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်ပြီး
နောက်သို့လန်သွားခဲ့လျှင် စိုင်းမော်ကွန်းက တဟားဟားရယ်ပြီး ဝင်မေး
ပြန်၏။ ခပ်တည်တည်။

"ဒီမှာ ကလေးမ...ဦးလေးတို့ ခရီးပန်းလာကြတယ်၊ အိမ်ထဲဝင်ပြီး
နားခွင့်ပြုပါ"

စိုင်းမော်ကွန်းက နောက်နေပေမယ့် ဖူးငုံကတော့ နောက်မှန်းမသိပါ
။ သူမကို အကောင်းပြော နေသည် ဟု ပင် ထင်လေ၏။ ကျောလယ်
လောက်ရှိသည့် ဆံပင်လေးကို ရှေ့ပို့ပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြောက်
ရွံ့နေမိတာအမှန်။

"ကျွန်...ကျွန်မက ဒီအိမ်ရဲ့ အရေးပါသူ မဟုတ်ရပါဘူးရှင်၊ လူကြီး
တွေကို လှမ်းမေးပါရစေဦး နော်၊ ဦးလေးတို့ မှတ်ပုံတင်တွေ တဆိတ်
ပေးပါ"

"ဘာလဲ...မင်းက အိမ်ဖော်လား"

မင်းရဲညီကမေးလျှင် စိုင်းမော်ကွန်း အားနာရသလို ဖူးငုံမှာ လည်း မျ
က်နှာလေးအောက်ချကာ အနေရခက်သွားပါ၏။

"အိမ်ဖော်အစစ်တော့ မဟုတ်ရပါဘူးရှင်"

"ဘာလဲကွ...အိမ်ဖော်အစစ်မဟုတ်ရင် အိမ်ဖော်အတုလား"

"အန်ကယ်ကောင်းရဲ့ တူမပါ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ဖော်ပဲဆိုပါတော့ရှင်...ကဲ
...ဦးလေးတို့ အကြောင်း ကျွန်မ အန်ကယ်တို့ ဆီ ဖုန်းဆက်ပြောပါရစေ
"

သူမအိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်မည်ပြင်လျှင် ယခုထိ ခြံပြင်မှာ ရပ်နေသည့်မ
င်းရဲညီ စိတ်မရှည်။ စိုင်းမော်ကွန်းကတော့ စီးကရက်ဖွာရင်း ဖူးငုံကို
ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ကြည့်နေ၏။

"ဟေ့..နေနေ...ငါပဲဆက်ပြောလိုက်မယ် ဆိုင်ဖုန်း နံပါတ်ပြော..."

မင်းရဲညီ...ကိုယ့်ဟန်းဖုန်းကိုထုတ်ကာ သူမပြောသည့်အတိုင်း ဦး
ကောင်းမြတ်နှင့်ဒေါသက် ထားချိုထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည် ။

"ဟဲလို...အန်တီထား ကျွန်တော်ပါ။ မင်းရဲညီ၊ ဖေဖေလွှတ်လိုက်လို့
ဆင်းလာရတာ၊ ဟုတ်တယ်...အခု အိမ်ရောက်နေပြီ...ခြံပြင်မှာ ပဲလေ၊
တံခါးဖွင့်မပေးသေးဘူး၊ ဗျာ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့"

"ဟေ့...ကောင်မလေး၊ ရော့...အန်တီထားက စကားပြောမလို့ တဲ့ "

သူဟန်းဖုန်းကို ထိုးပေးလျှင် ဖူးငုံအထိတ်တလန့်ဖြင့် လှမ်းယူလိုက်
ရသည် ။ သူမကို အန်တီ ထားဆူတော့မည်ဆိုတာ မပြောဘဲနှင့်သိပေပြီ
။ ဖူးငုံ...တုန်တုန်ရီရီနှင့် ဖုန်းနားထောင်ရသည် ။

"ဖူးငုံ...အခုရောက်နေတာ၊ ငါတို့ နဲ့ အရမ်းရင်းနှီးတဲ့ ပြင်ဦးလွင်က
သူဌေး ဦးသက်ပိုင်ရဲ့ သား ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား"

အန်တီထားအသံက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်နေရာ ဖူးငုံ နေစရာမရှိ
တော့ချေ။

"မ...မသိလို့ ပါ အန်တီထား၊ သူတို့ က သူတို့ ဘယ်သူဆိုတာ
ပြောမပြပါဘူးရှင်"

"မပြောလည်း ညည်းသိရမှာ ပေါ့အေ၊ သေသေချာချာ ဧည့်ခံထားလိုက်၊ ငါ...တော်ကြာ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ အဲဒါ အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည် တွေ သဘောပေါက်ရဲ့ လား"

"ပေါက်...ပေါက်ပါပြီ အန်တီထား"

"ပေါက်ရင်...ဧည့်ဝတ်ကျေပါစေ၊ ဘယ့်နှယ်တော်၊ အိမ်မှာ ဒီလောက်တောင် မင်းရဲညီ၊ မင်းရဲညီ...ဦးသက်ပိုင်၊ ဦးသက်ပိုင်နဲ့ တဖွဖွပြောနေတဲ့ ကြားက အမှတ်သည်းခြေကို မရှိဘူး"

ဖုန်းထဲမှ လှမ်းဆူသံကို နာခံရသဖြင့် ဖူးငုံမျက်နှာမကောင်းနိုင်တော့ပါ။ အန်တီထားက တော်တော်နှင့် စိတ်မပြေတတ်သူမို့ ဖူးငုံကြောက်ပါသည်။

သူ့ဟန်းဖုန်းကိုပြန်ပေးလိုက်ပြီး သူတို့ ကို ဖူးငုံ ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

"ကြွပါရှင်...ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အထူးဧည့်သည် တော်ကြီးတွေမှန်း မသိလို့ ပါရှင်၊ တကယ်ဆို ဦးလေးတို့ က နာမည်ပြောလိုက်ရမှာ ..."

"ဪ...နာမည်တွေတော့ ကြားဖူးတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့...အိမ်မှာ ခဏခဏ ပြောသံကြားမိပါတယ်ရှင်"

"တော်သေးတာပေါ့"

မင်းရဲညီက စကားသွက်ပြီး စိုင်းမော်ကွန်းကတော့ အနေအေးပုံရသည်။ ယခုထိ စကားတစ် ခွန်းမျှ မပြော။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့်လူက မင်းရဲညီ။ အရပ်ပိုရှည်သူက စိုင်းမော်ကွန်းပေါ့။ အိမ်မှာ ပြော သံကြားဖူးသည် မင်းရဲညီကအန်တီထားတို့ နှင့်

ပတ်သက်သည့် သူဌေးသားဖြစ်ပြီး စိုင်းမော်ကွန်းက တော့ သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်မည်။

ရွှေမင်းသားနှင့်သူငယ်ချင်းပေါ့။

သို့သော် ဖူးငုံမျက်စိထဲမှာ စိုင်းမော်ကွန်းက ပိုပြီးကြည့်ကောင်းနေ၏ ။ ယောက်ျားဆန်သည် ။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ရောက်လျှင် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ခေတ္တထိုင်ခိုင်းပြီး ဖူးငုံ အအေးဘူးနှင့်မုန့်များ ချပေး သည် ။

"အန်တီထား...ခုပဲလာတော့မှာ ပါ၊ ဪ... သူတို့ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ အခန်းရှိတယ်၊ ကျွန်မ လိုက်ပြပါ့မယ်"

"ပြရင်လည်း ပြ...ဦးလေးတို့ နားချင်ပြီ"

မင်းရဲညီ၏ ရုပ်က ပြုံးစေ့စေ့၊ သူတို့ ကို ဦးလေးခေါ်လို့ ပဲဖြစ်ရမည်။ အသက်အစိတ်လောက်ရှိ မည့်သူတွေကို အသက်၁၈နှစ်က ဦးလေးမခေါ်လို့ ဘယ်လိုခေါ်ရမှာ လဲ၊ အစ်ကိုလို့ တော့ မခေါ်ချင်ပါ။

လျှာမရဲ။

သူတို့ မုန့်စားပြီးသော်...ဖူးငုံ အန်တီထားပြင်ဆင်ထားသည့်အခန်းသို့ လိုက်ပို့လိုက်သည် ။ အခန်းက အပျံ့စားပြင်ထားပေးပါ၏။

ခုတင်နှစ်လုံးသွင်းပေးထားပြီး ရေမြှုပ်မွေ့ရာတွေ၊ စောင်တွေက တီဗွီကြော်ငြာထဲမှ အတိုင်း၊ သေချာပါပြီ။ ဒီလူတွေဟာ အန်တီထားရဲ့ တကယ့်အလေးဂရုပြုအပ်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အခန်းရှေ့ထားခဲ့ပြီး ဖူးငုံ ချာခနဲလှည့်ပြန်ခဲ့လျှင် စိုင်းမော်ကွန်းက လှမ်းမေး၏။

"သန့်စင်ခန်း ဘယ်နေရာမှာ ပါလဲ တူမကြီး"

"အခန်းနဲ့ တစ်ဆက်တည်းပဲ..."

"ပြီးရော...မျက်နှာကတော့ တစ်ချက်မပြုံးဘူးနော်"

မင်းရဲညီက ဖူးငုံကို လှမ်းဝေဖန်သော်လည်း ...သူမ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့သည် ။ အိမ်မှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိသည် မို့ အိမ်ပေါ်မှာ မနေဘဲ စောစောက လုပ်လက်စ အလုပ်ဖြစ်သည့်ပန်းအိုးများ ကို ဆက်ပြုစုနေတော့သည် ။

တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် အိမ်သို့ အန်တီထား၏ ကား ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ ကားထဲမှာ အူယားဖားယားထွက်လာပုံက ဧည့်သည် များကို သူ ဘယ်လောက်အရေးထားကြောင်း ထင်ရှား စေ၏။

အန်တီထား၏ ပုပုဝဝကိုယ်ခန္ဓာမှာ ချွေးတွေပင်စို့လို့ ။ သူက အေးဆေးစွာ ပန်းတွေပြုစုနေ သည့် ဖူးငုံကိုကြည့်ပြီး ဒေါသထွက်လေ၏။

"ဟင်...ဧည့်သည် တွေကိုထားပြီး နင်က ဒီမှာ လာခိုနေတယ် ဟုတ်လား၊ တော်တော်... အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမ၊ သွား...ဧည့်သည် တွေကို လိုအပ်တာပြုစု"

"ဟာ...အန်တီထားကလည်း ...ဧည့်သည် တွေက ယောက်ျားတွေ၊ ဖူးငုံ သူတို့ ကို အန်တီထား ပြင်ထားတဲ့ အခန်းပို့ထားတယ်လေ၊ သူတို့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနေတာပဲ"

ဘာပဲပြောပြော...ဖူးငုံအကျင့်က အန်တီထားဆူဆူဆဲဆဲ၊ ရိုက်ရိုက်သူမ မလုပ်ချင်လျှင် ဇွတ် ပေနေတတ်လေ့ ရှိ၏။

"နင်ဆင်ခြင်မများ နဲ့ ၊ အဲဒီမောင်မင်းရဲညီရဲ့ မိဘတွေက တကယ့်သူဌေးတွေ..."

"အန်တီထားတို့ ထက်ပဲ ချမ်းသာသေးလား"

"ချမ်းသာတာပေါ့၊ ငါတို့ ထက်ချမ်းသာတာပေါ့....ပြီးနင့်အစ်မနဲ့ မောင်မင်းရဲညီကို လက်ထပ် ပေးဖို့ ရည်စူးထားတယ်"

"ဪ... သူက နည်းနည်းဘဝင်မြင့်ပုံပဲ၊ သူ့သူငယ်ချင်းက ပိုပြီးသ

ဘောကောင်းတယ်"

"ဟဲ့...သဘောကောင်းတာ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ချမ်းသာဖို့ က ပိုပြီး အဓိကကျတယ်၊ ကဲ...လာ ငါဝယ်လာတဲ့ ဟင်းချက်စရာတွေနဲ့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ချက်၊ အတတ်နိုင်ဆုံး သူတို့ ကိုပြုစုရမယ် ကြားလား..."

အန်တီထားပြောတာကို ဖူးငုံ အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ်လုပ်နေလျှင် အန်တီထား၏ လက်ဆစ်က သူမ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲကျ လာလေ၏။

"ဒေါက်..."

"အားလားလား..."

အန်တီထားထံမှ ဆွဲခြင်းကိုယူပြီး ဖူးငုံ မီးဖိုထဲသို့ဝင်ခဲ့ရပါသည် ။ နှုတ်မှ မကျေမနပ်သံက တိုးဖွဖွ။

"ရှင်ဘုရင့်သားတွေ ရောက်လာတာကျနေတာပဲ"

ညနေ ၆ နာရီခန့်တွင် မြတ်သော်တာချို အားကစားသင်တန်းမှ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည် ။ အသက် ၂၁ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည့် မြတ်သော်တာချိုသည် ဘွဲ့တစ်ခုရပြီး သင်တန်းပေါင်းစုံလျှောက်တက် နေရာ ယခုတက်နေသည့် သင်တန်းမှာ ကိုယ်ကာယအလှသင်တန်းတစ်ခု ဖြစ်သည် ။

မြတ်သော်တာချိုမှာ အသားဖြူပြီး မျက်နှာကျလေးမဆိုးလှ။ ရွက်ကြမ်းရေကျိုရုပ်ထက်သာ ရံပေမဲ့ ပြင်တတ်ဆင်တတ်သူမို့ လှသည့် စာရင်းထဲပါပေသည် ။

နောက်...ကိုယ်လုံးကလည်း ကိုယ်ကာယအလှသင်တန်းတက်နေသူ ဝီဝီ အချိုးအစားကျကျ။

သို့သော်...သဘာဝအလှနှင့် ပြုပြင်ထားသည့် အလှတော့ ကွာစမြဲ။

ခင်ဖူးငုံလေးမှာ တော့ အသက် ၁၅နှစ်ကတည်းက သည် အိမ်ရောက်နေပြီး ၃ နှစ်လုံးလုံး အလုပ်နှင့်လက်မပြတ်ခဲ့ရသူမို့အဆီကျအသားကျစ်ကာ သဘာဝပေးသည့်အလှကိုက သမင်လည်ပြန် ငေးကြည့်ချင်စရာ။

ဘာမှ မလိမ်းမခြယ်နိုင်ပေမဲ့ အသားတော်ဆင်စွယ်နှစ်က အဝါရောင်နောက် လှပသလို ဆံနွယ်တွေ ကျောလယ်လောက်ကလည်း ပိတုန်းရောင်ကေသာ ဝေဖြာသည့်နှယ်။

မျက်နှာလေးထင်းလင်းလှပပြီး ကိုယ်လုံးအလှက အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ပြည့်ပြည့် ဖြိုးဖြိုး။

အဝတ်အစားအဟောင်းတွေ ဗိုသီဖတ်သီဝတ်ထားသောကြောင့် ကိုယ်လုံးအလှက မပေါ်ပေ မဲ့ မျက်နှာအလှကတော့ ဖုံးကွယ်လို့ မရ။

ကားရပ်သည် နှင့် မီးဖိုဘက်တန်းဝင်လာသည့် မမမြတ်မှာ ချွေးတလုံးလုံးနှင့်ကျင်လည်စွာ ချက်ပြုတ်နေသည့် ဖူးငုံအနားသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာခဲ့သည် ။

သူမရပ်က မချိုမချင်။

"ဟေ့ဖူးငုံ ကိုမင်းရဲညီရောက်နေတယ်ဆို၊ ချောလား၊ ဓာတ်ပုံထဲကနဲ့ တူသလား..."

"ကိုယ့်ဘာသာ အကဲခတ်ပါလား မမမြတ်ရဲ့ ၊ ဖူးငုံ မျက်စိထဲတော့ ပုသလိုပဲ၊ သူ့သူငယ်ချင်း လန်ဘာကြီးကမှ လှဦးမယ်"

"ဟာ...နင်ကလည်း ဒီလို မပြောစမ်းပါနဲ့ ၊ ကိုညီက ချောမှာ ပါ၊ အဟဲ...ငါနဲ့ ဖုန်းတော့ပြော ဖူးတယ်၊ လူချင်းသာ မတွေ့ဘူးတာ"

သည် စဉ် မီးဖိုထဲသို့ အန်တီထားဝင် လာပြီး သမီးဖြစ်သူကို ဆူလိုက်

သည် ။

"သမီး...သွား ရေအမြန်ချိုး၊ အလှဆုံးပြင်ပြီး ထမင်းစားရအောင်ဆင်းခဲ့၊ ဖုန်းဆက်ထားတဲ့ ကြားက အိမ်ပြန်နောက်ကျရသေးတယ်၊ ဖေဖေတောင် ရေချိုးပြီးနေပြီ"

"ဖူးငုံ ထမင်းပွဲပြင်တော့၊ နောက်နာရီဝက်လောက်ကြာရင် ထမင်းစားမယ်၊ နင်လည်း ပြီးရင် ရေချိုး၊ နင်အလှပြင်စရာမလိုဘူးနော်၊ ဒါ...နင့်ပွဲ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာအသံမှ မကြားချင်ဘူး"

ကိုယ့်ကို အထင်သေးစွာ ပြောသွားသည့် အန်တီထားကြောင့် ဖူးငုံရင်ထဲ နင့်အောင်ပင် ခံစား လိုက်ရသည် ။

သူ့သမီးနှင့်ရည်စူးထားသည့် မင်းရဲညီကို ဖူးငုံကဖြင့် စေ့စေ့တောင် မကြည့်ပါ။ ကိုယ့်အစ်မ ပစ္စည်းကို ဝင်လုရလောက်အောင် ဖူးငုံမရိုင်း။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် လောကကြီးကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ ဖူးငုံ၏ နှလုံးသားလေးခမျာ ရင်မခုန် တတ်တော့ဟု ပင် ထင်မိသည် ။

သူမ၏ နှလုံးသားလေးမှာ အချစ်နှင့်အမုန်းမရှိဘဲ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ခါ ပေကတ်ကတ် ဂျစ်ကန်ကန်နေခြင်းတို့ သာ မင်းမူတတ်ပါသည် ။

ယခုတိုင် ရေမချိုးရသေးဘဲ အလုပ်တွေအရမ်းများ နေရသည့်သူ့ကို အကြင်နာစကားတစ်ခွန်း မျှ ပြောဖော်မရ။ အထင်သေး။ အမြင်သေးစကား နှိပ်စက်သည့်စကားတွေပဲ ပြောခဲ့၏။

ထားပါတော့လေ။ ဒါ...အန်တီထားရဲ့ စတိုင်လ်။ ကိုယ်လုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်များကိုသာ လက် ၆ ဖက်ပါသည့် ဒေဝီလို အမြန်ဆုံးလုပ်ပေးလိုက်သည် ။

၆ နာရီခွဲလို့ အန်တီထား လှပမွှေးကြိုင်စွာနှင့်ဝင်လာခဲ့ရာ ဖူးငုံ သူ့ကို ယမင်းပွဲအပ်လိုက် သည် ။

"ကောင်းပြီ...နင်ရေသွားချိုးတော့၊ ပြီးမှ ထမင်းစား၊ ငါတို့ စားပြီးမှ စားနော်၊ ဧည့်သည် တွေနဲ့ အတူမစားရဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ...မစားပါဘူး"

ကိုယ့်အခန်းရှိရာ အောက်ထပ် ထောင့်ခန်းလေးသို့ ဖူးငုံလှစ်ခနဲဝင်ပြေးခဲ့၏။ ရေအမြန်ဆုံး ချိုးပြီး သနပ်ခါးရေကြဲလိမ်းခေါင်းဖြီး နောက် မမမြတ်စွန့်ကြဲထားသည့် ဂါဝန်ပန်းနုရောင်အဟောင်းလေးကို ဖူးငုံဝတ်လိုက်သည် ။

ဧည့်သည် တွေ ထမင်းစားနေတုန်း ဖူးငုံ...ဧည့်ခန်းကို ရှင်းရသည် ။ အချို့ပွဲပြင်ထားပေးရ သည် ။

အန်ကယ်ကောင်း၏ ရယ်သံက ဧည့်ခန်းဘက်သို့ တစ်ချီတစ်ချီလွင့်လာ၏။ အန်တီထား၏ အသံကလည်း ကမ္ဘာပေးမှာ အချို့ဆုံးအသံ။

ဟင်း...တတ်လည်း တတ်နိုင်ကြတယ်။

မမမြတ်၏ အသံကတော့ သိပ်မထွက်။ ဒီတစ်ချက်တော့ တော်သေး၏။

မကြာမီ...သူတို့ ထမင်းစားပြီးသွားကြလျှင် ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ရောက်လာကြပြန်သည် ။ ဖူးငုံ မှာ ယုန်ကလေးနှယ်။ မီးဖိုဘက်သို့ လှစ်ခနဲပြေးရ၏။

အန်တီထားကမလွယ်။ တော်ကြာ ဧည့်သည် တွေကို ဟန်ရေးပြသည် လို့ စွပ်စွဲနေဦးမည်။

သည် ကြားထဲ အန်ကယ်ကောင်းက အလိုက်မသိ။ ဖူးငုံကို လှမ်းခေါ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးနေပြန် သည် ။

အန်ကယ်ကောင်းတစ်ယောက်ဟာလေ၊ စီးပွားရေးမှာ ကျ သူ့လောက အကင်းပါးတာ၊ ဖျတ်လတ်တာမရှိ။ လူမှုရေးကျ အကင်း မပါဘူး။ ကိုယ့်မိန်းမမျက်နှာ ကိုယ်ပြန်မကြည့်။

"သမီး...လာ ခဏထိုင်ဦး၊ အန်ကယ်ဧည့်သည် တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်"

"အို...သူတို့ သိပြီးသားပါ။ မိဖူးငုံ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့..."

အန်တီထားက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နှင့်ဝင်ဖျက်သော်လည်း အန်ကယ်ကောင်းကမရ။

"ခဏလေးပါကွာ။ မောင်မင်းရဲညီနဲ့ မောင်စိုင်းမော်ကွန်း ဒါအန်ကယ်တူမလေး...ခင်ဖူးငုံ လေးတဲ့ ၊ မနှစ်က ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး(၃)ခုနဲ့ အောင်ထားတယ်၊ အဝေးသင်ပဲ ဆက်တက် ရပါတယ်ကွာ၊ အိမ်မှာ ကလူပိုမရှိဘူးလေ၊ ဖူးငုံကပဲ အခရာ၊ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းတာရော၊ ချက်ပြုတ်၊ လျော်ဖွပ် အကုန်ပေါ့ကွာ၊ သူ့ကိုပဲ အားထားနေရတယ်..."

အန်ကယ်ကောင်းက မိတ်ဆက်ပေးရင်းနှင့် ဖူးငုံ၏ အရည်အချင်းများကို ခပ်ညည်းညည်း လေး ရွတ်ပြနေလျှင် မမမြတ်က ရယ်နေပြီး အန်တီထား၏ မျက်နှာချောချောကတော့ သပြေသီး မှ ညှို့ရောင် ပေါက်လာခဲ့သည် ။

ဧည့်သည် တွေ အထင်သေးမှာ စိုးလို့ ဝင်မကန့်ကွက်တော့ပေမဲ့ ခံစားနိုင်ပုံမရ၊ ရုပ်ကြီးက အီ လည်လည်။

အန်ကယ်ကောင်း တမင်လုပ်နေတာပဲဖြစ်မည်။ အန်ကယ်ကောင်း

ဒီလောက်မထူ။

"ဖူးငုံ...ဒါက အန်ကယ့်အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ ဦးသက်ပိုင်ရဲ့ သား
မောင်မင်းရဲညီ... သူက မောင်မင်းရဲညီရဲ့ သူငယ်ချင်း..."

"စိုင်းမော်ကွန်းပါ အန်ကယ်၊ ရှေ့ကမောင်ထည့်စရာ မလိုတော့ပါ
ဘူး။ အဟဲ...အန်ကယ် ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ဝင်ပြောရတာပါ"

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် လူငယ်တွေမို့ နှစ်ယောက်လုံးပေါ့ပေါ့
ပါးပါး။ သို့သော် လုပ်ငန်း ခွင်ဝင်နေကြပြီမို့ ရင့်ကျက်တည်ကြည်ခြင်း
လည်း ရှိပါသည်။ ။

"ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ဖူးငုံ လုပ်စရာရှိတာတွေ သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်
နော်"

အန်တီထား မီးတောင်ကြီးလို မပေါက်ကွဲခင် ဖူးငုံ မီးဖိုထဲသို့ လစ်ခဲ့
တော့သည်။ ။

အန်တီထားတစ်ယောက်ဟာ သူမကို ဘယ်တော့မှ လူရာသွင်းချင်
တာမဟုတ်။ သူများ တွေ အမြင်မှာ အိမ်ဖော်လို့ ပဲ မြင်စေချင်သူ။ နှိမ့်ချ
ထားချင်သူပါ။

အဝတ်အစားလည်း မမမြတ်၏ အကျတွေကိုသာ ဝတ်ရပေမဲ့ ထိုအ
ကျတွေနှင့် ဖူးငုံလှနေလျှင် မကြိုက်။

"အသစ်ကြီးတွေ ဘာလို့ ပေးရသလဲ၊ ဒီကောင်မလေးဟာလေ
နုမျောတွန့်တိုခြင်းကို မရှိဘူး၊ သူက ဘယ်သွားရတာမှတ်လို့ "

"ဟာ...မေမေကလည်း မြတ်ငယ်ငယ်ကဝတ်တဲ့ အင်္ကျီတွေပါ၊ အခုမ
တော်တော့ဘူး"

"မတော်လည်း သိမ်းထား၊ အခုဝနေပေမဲ့ တော်ကြာ ပိန်ချင်ပိန်လာ
မှာ ..."

တကယ့်ကို ဟောင်းပေ၊ အရောင်လွင့်ပေဆိုသည့်အဝတ်မျိုးကိုမှ ဖူး
ငုံကိုပေးဆင်ချင်သူ ပါတည်း။

ဘဝ...ဘဝက ရေစက်ပါပဲ။

မီးဖိုထဲမှာ အလုပ်တွေတစ်ပုံကြီးရှိပေမဲ့ ၈ နာရီထိုးတော့ ဖူးငုံ ဆာ
လှပေပြီ။

အိမ်မှာ ...ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ မုန့်တွေ၊ သစ်သီးတွေရှိပေမဲ့ ဖူးငုံ ယူမ
စားရဲ၊ မစားဘဲနှင့်တောင် ခိုးစားပါတယ်ဆိုပြီး အမြဲဆူပူကြိမ်းမောင်းနေ
လေ့ရှိရာ စားဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားရဲပါချေ။

သည့် တော့...ကျန်းမာရေးကောင်းသည့် ဖူးငုံခမျာ ထမင်းဆာတာမ
ဆန်း။

ထမင်းစားပွဲပေါ်မှ အကြွင်းအကျန်ဟင်းများကိုလည်း ကောင်းတာ
ဆို ယူမစားရဲ။ ကိုယ့်အန်တီထားကြောင်း ကိုယ်ပဲသိသည် လေ။

ဟင်းကောင်း...ကျွေးကောင်းများကို နောက်တစ်နေ့စာအတွက်
သိမ်းလိုက်ပြီး ချဉ်ပေါင်ဟင်းနှင့် ငံပြာရည်ကြော် သခွားသီးတို့ စရာတို့
ဖြင့်သာ ဖူးငုံ ထမင်းကို အားပါးတရ စားလိုက်သည် ။

လူတချို့ အခြေခံလူတန်းစားများက ထမင်းနှင့်ချဉ်ပေါင်ဟင်းတော
င် စားနိုင်တာမဟုတ်။

ရေသည် ပြဇာတ်ထဲက ကောက်လျှင်ကြီးခန်း နီတာလန်နှင့် ငါးသန်
သေးနပ် ရေလုံပြတ်ထက် တော့ သာပါသည် ။

သူမ စားရတာ ပေါ်ဆန်းမွှေး ထမင်းကော့ကော့လေးနှင့် ချဉ်ပေါင်
ဟင်း၊ ငံပြာရည်ကြော်ပဲ နော်။

စားပွဲထောင့်စွန်းလေးမှာ ကုတ်ကုတ်ကလေးထိုင်ပြီး သူမ ထမင်းကို
ဆာဆာနှင့်စားနေ ခိုက်...

"ဟင်..."

နောက်မှ အာမေဗိုတ်သံကြောင့် အလန့်တကြားကြည့်မိတော့ သူ့ကို
စိတ်မကောင်းစွာ ရပ်ကြည့်နေသည့် မင်းရဲညီကို မြင်လိုက်ရ၏။

သူမ...ရှက်လန့်တကြား၊ မားခနဲ ရပ်မိသည် ။

"ဦး...ဦးလေး ဘာလိုချင်လို့ လဲဟင်"

"ဪ...ရေသောက်ချင်လို့ ပါ..."

"ဟုတ်..."

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေသန့်တစ်ဘူးနှင့်ဖန်ခွက်ကလေးတစ်ခု ထုတ်
ပေးလိုက်တော့ သူမ စားပွဲ မှာ ထိုင်ပြီး သောက်သည် ။

ဖူးငုံ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့။ ထမင်းကိုလက်နှင့်စားနေရသ
ည် မို့ ပေကျဲနေသည့် လက်ကို နောက်မှာ ဝှက်ပြီး နေရာမှာ ရပ်နေမိ၏။

"စားလေ..."

အလိုက်သိစွာ သူ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်သွားတော့မှ ဖူးငုံထမင်းကို အမြန်
စားလိုက်သည် ။ ဆေး ကြောစရာ ပန်းကန်များက တောင်ပုံရာပုံ သူမ
ကိုစောင့်ကြိုနေသည် မဟုတ်ပါလား။

အားလုံးဆေးကြော၊ သိမ်းဆည်းပြီးတော့ ဇနာရီထိုးလှပပြီ။ အဝ
တ်တွေ မီးပူတိုက် ရဦးမည်။ သူမ မီးပူတိုက်နေကျ ဧည့်ခန်းထောင့်မှ

စားပွဲသို့ လျှော်ပြီးသား အဝတ်ခြင်းကြီးကို ယူသွားရ၏။

အလို...ဧည့်ခန်းထဲမှာ ယခုထိ လူစုမကွဲသေးပါလား။ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေပြောပြီး ရယ်မောနေကြပေမဲ့ အန်ကယ်နှင့်အန်တီ၏ အသံများကိုသာ အများ ဆုံးကြားနေရပါသည် ။

မမမြတ်ကတော့ တီဗွီကြည့်ရင်း မင်းရဲညီနှင့်စကားစမြည်ပြောနေ၏။ သူတို့ ရှေ့မှာ တော့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဓာတ်ဘူးနှင့် အစားအသောက်မျိုးစုံ။

အင်း...ငါက ထောင့်မှာ မီးပူတိုက်မှာ ပဲလေ။ ဟန်ရေးပြတယ်လို့ အန်တီထား မစွပ်စွဲ လောက်ပါဘူး။

အဝတ်ခြင်းကြီးကိုယူပြီး
အခန်းထောင့်
မီးပူတိုက်သည့်နေရာသို့သွားစဉ် သူတို့ အနားမှ ဖူးငုံ
ရို့ရို့လေးဖြတ်လျှောက်ရ၏။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း စင်ဒရဲလားလို ဂါဝန်အဟောင်းလေးနှင့် အလုပ်တွေ မနားတမ်း လုပ်နေရရှာသည့် ကောင်မလေးကို မျက်ဝန်းထောင့်မှ မြင်လိုက်ကြပါသည် ။

တူမဆိုပေမဲ့ ခိုင်းလိုက်ကြတာ။ အိမ်ဖော်ထက်တောင် အဖြစ်ဆိုးသေးတယ်။

အခြားသူများက တီဗွီကြည့်ရင်း၊ အစားမျိုးစုံစားရင်း သက်သောင့် သက်သာရှိနေကြပေမဲ့ ဖူးငုံမှာ အဝတ်တစ်ပုံကြီးကို မီးပူတိုက်နေရရှာသည် ။

ဆယ်နာရီထိုးသည့်အခါ အသီးသီး အိပ်ရာဝင်သွားကြပေပြီ။ သည်တော့မှ ဖူးငုံ စိတ်အေး ချမ်းသာနှင့် မီးပူဆက်တိုက်၏။

ဘယ်လိုပဲ အလုပ်တွေလုပ်ရ၊ လုပ်ရ၊ အပြစ်ရှာသည့် မျက်ဝန်းနှင့်အကြည့်မခံရလျှင် ပြီးပါ သည် ။ အဆူအပူမခံရလျှင် ပြီးပါ သည် ။

သီချင်းလေးတိုးတိုးညည်းရင်း သူမ သွက်လက်စွာ မီးပူတိုက်နေစဉ် အနားသို့လျှောက်လာ သည့် ခြေလှမ်းတစ်စုံကြောင့် ဖူးငုံလန့်ပြီး မော့ကြည့်မိသည် ။

"အန်တီထား..."

မျက်နှာထားကြီးနှင့် ခါးထောက်ရပ်နေသည့် အန်တီထားကြောင့် ဖူး ငုံ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားရ စဉ်...မထင်မှတ်စရာ သူလက်ဝါးကြီးက သူမ ၏ ပါးနုနုပွေးပွေးလေးဆီ ရောက်လာ၏။

"ဖြုန်း..."

"အမေ့..."

"ဟင်...ယောက်ျားတွေရှေ့ ဟန်ရေးပြချင်ဦး၊ ညည်း ဘယ်လောက် တော်ကြောင်း၊ တတ် ကြောင်း၊ လှကြောင်းတွေ ပြနေတာပေါ့လေ..."

"ရှင်..."

သူမ အန်တီထားစကားကို နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရ၏။ ဒီလောက်စုတ်ပြ တ်သတ်နေသည့် အဝတ် နှင့် လုပ်နေကျအလုပ်တွေကို တာဝန်မလစ်ဟ င်းရအောင် လုပ်နေသူအား ကြံဖန်ပြီး မပြစ်တင်ရက် လိုက်တာ။

"ဘာ ခုမှ အူကြောင်ကြောင်လုပ်နေတာပဲ၊ နင်ဝတ်ထားတဲ့ ဂါဝန်လ ညည်း ကြည့်ဦး၊ ဒါ...ငါ့သမီး ဇာတန်းတုန်းက အလှဆုံးဂါဝန်၊ ဇာဂါဝန်ကို ဘာလို့ ရွေးဝတ်သလဲ။ အဟောင်းဆိုပေမဲ့ အကောင်းကြီးရှိသေးတယ်၊ ဘာလဲ...နင်က ကိုယ့်အစ်မနဲ့ ရည်စူးထားတဲ့ သူကို ဝင်လုမလို့ လား..."

"အို...အန်တီထား..."

ရင်ထဲမှာ ဖျင်းခနဲ ဒေါသထွက်လာသည် ကို ကြိတ်မှတ်မျိုချပြီး ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ အန်တီ ထား၏ စွပ်စွဲချက်တွေက ရေတံခွန်နှယ်။

"သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှတ်နေတယ်မသိဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနီနဲ့ မိတ်ကပ်နဲ့ ..."

"ဟာ... မဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ ဒါတော့ လုံးဝမှားတယ်၊ ဖူးငုံ မိတ်ကပ်လည်း မလိမ်းဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနီလည်း မဆိုးထားဘူး၊ သနပ်ခါးတောင် ရေကျဲမို့ ပျက်ကုန်ပြီ..."

"နင်...ငါ့ကို နှုတ်လှန်မထိုးနဲ့ ၊ ကျပ်ကျပ်သတိထားပါ ငါ့ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ နောက်တစ်ခါ ဟန်ရေးပြရင် ဒီထက်နာမယ်မှတ်"

ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းပြီး ဒေါသက်ထားချို့ အပေါ်ထပ်သို့တက်သွား၏ ။ ခင်ဖူးငုံမှာ အပြစ်ရှာပြီး တမင်အရိုက်ခံလိုက်ရသည့်ပါးပြင်လေးကို ကြာကြာမအုပ်အား။

မြန်မြန်မီးပူတိုက်ပြီးမှ အိပ်ရာမှာ မို့ မျက်ရည်ပါးပါးစီးကျရင်း အလုပ်ကို ဆက်လိုက်နေရရှာ လေသည် ။

"တောက်"

သူတို့ နှစ်ယောက်၏ အခန်းက အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မို့ ဒေါ်မြတ် သက်ထားချို့ တစ်ယောက် ဖူးငုံကို အနိုင်ကျင့်ရိုက်နှက်နေတာကို မြင်နေရသည်။

တံခါးပိတ်ထားတာမဟုတ်ဘဲ အနည်းငယ်ဟထားသည် မို့ အပြင်မှ အရပ်ဆိုးလှသည့်အဖြစ် အပျက်တို့ ကို မင်းရဲညီ မြင်နေရသည်။

"တော်တော်ဆိုးတဲ့ မိန်းမကြီးကွာ..ငါတော့ ယောက္ခမတော်ရမှာ ကြောက် လာပြီ မော်ကွန်း ရာ..."

"အင်း...မင်းကြောက်လည်း ကြောက်စရာပဲ ကိုညီ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမယ် မယ်က အရမ်းသဘော တူနေတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"အေးကွာ...မယ်မယ်နဲ့ ဦးကောင်းမြတ်က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေတဲ့ ၊ ပြီး...မယ်မယ်ငယ်ငယ် တုန်းက ရေနစ်တော့ အသက်ကယ်ဖူးတယ်တဲ့ ကွာ"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဒေါ်သက်ထားချို့အပေါ် စိတ်ပျက်နေမိကြသည်။ မြတ်သော်တာချို့ က သဘောထားမဆိုးပေမဲ့ ရုပ်ကလည်း အချောစားကြီးမဟုတ်ပြန်။

မင်းရဲညီ သက်ပြင်းအထပ်ထပ်ချနေလျှင် စိုင်းမော်ကွန်း တဟားဟား ရယ်နေခဲ့သည်။

"အေး...မော်ကွန်းရေ၊ ရယ်နေ...ရယ်နေ၊ မင်းလည်း တစ်နေ့ ငါ့လို

ဘေးကျပ်၊ နံကျပ်အဖြစ် မျိုးနဲ့ မတိုးပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းနေမယ် သိလား"

"ဆောရီ ကိုညီ၊ ငါက မင်းကိုသဘောကျတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်သက်လုံး စိတ်မဆင်းရဲဘူး တဲ့ လူ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေတာ သဘောကျလို့ ပါကွာ၊ ဆောရီး...ဆောရီ..."

"ငါ့ကို အကြံပေးပါဦးကွာ၊ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်စမ်းပါဦး၊ ငါ မြတ်သော်တာချို့ကို လက်မထပ်ချင်ဘူး၊ သူတို့ သားအမိကို ကြောက်တယ်"

"ဒါပေမဲ့...မင်းမယ်မယ်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းပြမလဲ၊ သူက ဦးကောင်းမြတ်ကို အရမ်း ကျေးဇူးဆပ်ချင်နေတာ"

"ဆပ်ချင်လည်း နည်းလမ်းတွေ အပြည့်ပါကွာ၊ အခြားနည်းနဲ့ ဆပ်ပါစေ"

"မယ်မယ်...ငါ့ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲမှာ လည်း စိုးတယ်ကွာ၊ ကယ်ပါဦး...ရှဉ့်လည်း လျှောက်သာ၊ ပျားလည်း စွဲသာ နည်းလမ်းလေးများ ရှာပါဦး..."

"အင်း...နေဦး ကိုညီ၊ အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်၊ စဉ်းစားကြတာပေါ့၊ လောလောဆယ် အနားယူကြစို့၊ နောက်နှစ်ရက်ကြာမှ ပြန်ရမှာ ပဲ။ သည် ကြားထဲ အကြံထုတ်ကြတာပေါ့"

"ဘဘခိုင်းတဲ့ အလုပ်က နှစ်ရက်နဲ့ ပြီးလောက်ပါတယ်လေ၊ နောက်မှ တစ်မျိုးစီစဉ်ကြတာ ပေါ့"

နှစ်ယောက်သား တံခါးမပိတ်ခင် ဧည့်ခန်းထဲမှ ကောင်မလေးကို လှမ်းကြည့်ကြ၏။

ယခုထိ သူမ မီးပူတိုက်နေရတုန်းပါပဲလား။

မနက် ၇ နာရီ မထိုးခင် နံနက်စာကို စားပွဲတွင် ဖူးငုံပြင်ဆင်ပေးထားရသည်။ ။

ညကဝတ်သည့် ဇာဂါဝန် ပန်းရောင်အဟောင်းကို သည် မနက် ဖူးငုံမဝတ်ရဲတော့။ တော်တော် လေးဟောင်းနေသည့် ဂါဝန်အနက်ကွက်လက်ပြတ်လေးကိုပဲ ရွေးဝတ်ထားခဲ့သည်။ ။

ဒါတောင် ဘယ်လိုအပြစ်ရှာဦးမှာ ပါလိမ့်။

မနက် ၅ နာရီလောက် အိပ်ရာမှ ထပြီး ချက်ပြုတ်၊ ပြင်ဆင်ပန်းပင်ရေလောင်းနေရသည် မို့ ဖူးငုံ၏ မျက်နှာလေးမှာ သနပ်ခါးရေကျပင်မရှိတော့ဘဲ ပြောင်ဝင်းဖြူနေပုံကလည်း တကယ့်ကို ကြွေမိတ်ကပ်တင်ထားသည့်နှယ်။

ရှေးစာဆိုများ ရဲ့ ကောင်းခြင်းငါးဖြာလို...

အသားအရည်၏ ကောင်းခြင်း။

ဆံပင်၏ ကောင်းခြင်း။

အရွယ်၏ ကောင်းခြင်း၊

အရိုး၏ ကောင်းခြင်း ဆိုသလိုပါပဲ။

မကြာမီ...ဧည့်သည် များ နှင့်အတူ အိမ်သားများ ပါ ဝင်ရောက်လာပြီး စားပွဲတွင် နေရာယူကြ သည် ။

သည် အခါ အန်တီထား၏ မလိုတမာအကြည့်က ဖူးငုံအပေါ်သို့ ဒိုင်း

ခနဲ ရောက်လာပြန်၏။

ဘုရားရေ...ငါဘာမှားပြန်ပြီလဲ။

ဖူးငုံမှာ အသစ်ချုပ်ပေးခြင်းလုံးဝမခံရသူမို့ မမမြတ်၏ အင်္ကျီအ
ဟောင်းတွေကိုသာ ဝတ်ရသူ ပီပီ ခေတ်တော့မီနေရသည် ။

ရှင်ဘုရင်ပုဆိုး ပိုးချည်းဆိုသလို ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်သူဌေးသမီး၏ အဝ
တ်ဟောင်းတွေဟာ အဖိုး တန်တွေ၊ အလှအပတွေတော့အမှန်။

ဖူးငုံမှာ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဝိုင်းလုံးကို လက်ဖက်ရည်ထည့်ပေးရ၊ လို
အပ်တာ ပြုလုပ်ပေးရ တော့ မင်းရဲညီနှင့်စိုင်းမော်ကွန်း၏ အသွင်က
အားတုံ့အားနာ။

"နေ...နေပါစေ ဖူးငုံ၊ ဦးလေးတို့ ဘာသာ ထည့်ပါ့မယ်"

"ဦး..."

ဦးလေးဆိုသည့် နာမ်စားကြောင့် မြတ်သော်တာချို့ ပါးစပ်ပိတ်ပြီးရ
ယ်လျှင် ဖူးငုံ မျက်လုံးပြူး ရ၏။ အန်တီထားကတော့ သူမကို စတန့်ထွင်
သည် လို့ ပြောတော့မှာ ပဲ။

"ရ...ရပါတယ်ရှင်၊ ဒါ...ကျွန်မ အလုပ်ပါ"

တစ်ဝိုင်းလုံးကို လက်ဖက်ရည်ငွဲ့ထည့်ပေးပြီး ဖူးငုံနောက် ဆုတ်လို
က်သည် ။

မင်းရဲညီနှင့်စိုင်းမော်ကွန်း၏ မျက်စိထဲ ဖူးငုံ၏ အလှက ဝင်းဝင်းစက်
စက်။

ဂါဝန်အနက်ကွက် လက်ပြတ်လေးနှင့် သိပ်ကိုဝင်းပနေသည့်အပြင်
သနပ်ခါး၊ မိတ်ကပ်ကင်း စင်သည့် မျက်နှာနုနုလေးကလည်း ဖောင်းအိ

ဖွေးနုနေလိုက်တာ။

တိတ်ဆိတ်နေသည့် လက်ဖက်ရည်ခိုင်းကို အန်တီထားက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် အသက်သွင်း လိုက်၏။

"သားတို့ ဘယ်တွေသွားဦးမလဲ၊ မင်းညီမ မြတ်ကိုလိုက်ပို့ခိုင်းမယ်၊ အသစ်ဖွင့်တဲ့ ကုန်တိုက် တွေလည်း ရှိတယ်၊ ဘုရားတွေလည်း ဖူးရတာ ပေါ့..."

"ဟာ နေပါစေ အန်တီထား၊ ကျွန်တော်တို့ မှာ အလုပ်တွေရှိသေးတယ်၊ မနက်ဖြန်မှ အချိန်ရ ရင် လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်လေ"

"အန်တီတို့ ဘက်က တာဝန်မကျေမှာ စိုးလို့ ပါကွယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပို့ရမယ့်တာဝန်ရှိတာ ပေါ့၊ အန်တီနဲ့ မင်းအန်ကယ်ထက်...မြတ်က ပိုပြီး ကျွမ်းတယ်၊ သူလိုက်ပို့လိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ မနက်ဖြန်မှ နော်၊ ဒီနေ့တော့ ဘာနဲ့ မယ်မယ် ခိုင်းတာတွေ လျှောက်လုပ် လိုက်ဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ ဖူးငုံပါ အတူတူ ၎င်း ယောက်သွားကြတာပေါ့"

မင်းရဲညီ...ဖူးငုံကိုပါ ထည့်ပြောလိုက်ရာ အန်တီထားကိုယ်ကြီး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသလို ဖူးငုံ လည်း ဆတ်ခနဲလန့်ရပါ၏။

သူမဘဝက လှံဖျားပုစင်းနားတာတောင် ကြောက်နေရမည့်ဘဝ။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးကြလျှင် မင်းရဲညီနှင့်စိုင်းမော်ကွန်းတို့ နှစ်ယောက်က သူတို့ ကားနှင့် အရင်ထွက်ခွာသွားကြသည် ။

ဖူးငုံ မျက်ခုံးလှုပ်နေမိစဉ် အန်တီထား၏ ၎င်းဆိုးထိုးသံက ထွက်ပေါ်လာ၏။

"ကြည့်စမ်းပါဦးတော်...ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက် ဝတ်ထားတဲ့ ပုံစံလည်း ကြည့်ပါဦး"

"ဟာ...မေမေကလည်း အဲဒါ မြတ်ဝတ်ခဲ့တဲ့ အင်္ကျီတွေလေ၊ အခု နည်းနည်းဟောင်းလို့ ဖူးငုံကို စွန့်ကြဲထားတာ"

"ညည်းဝင်မပါ ပါနဲ့ ၊ ယောက်ျားတွေရှေ့မှာ ဒီလောက် ဟန်ရေးပြချင်တဲ့ မိန်းမ၊ ကိုယ်တုံးလုံး နဲ့ နေလိုက်ပါလား"

"ဟာ...အန်တီထား"

ဖူးငုံ အလန့်တကြား အော်မိသည် ။ ဖူးငုံ ဘာပဲဝတ်ဝတ် အန်တီထား မျက်စိထဲမှာ လှနေလို့ ဖြစ် မည်။ ဘယ်အင်္ကျီဝတ် ဝတ်အဆူခံထိနေရ၏ ။

တော်သေးသည် ။ အန်ကယ် ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်သွားပေလို့ ။ ယခုလောက်ဆို အန်ကယ် ကားထဲမှ စောင့်နေလိမ့်မည်။

မမမြတ်ကတော့ ဖူးငုံဘက်မှ အမြဲကာပေးပါသည် ။

"ဟာ...မေမေကလည်း ညီမလေးကို ကြိဖန်ပြီး အပြစ်ရှာနေတာပဲ၊ ဖူးငုံလောက်ရိုးတာ ဖူးငုံ ရှိပါတယ် မေမေရယ်"

"ညည်းအပိုတွေမပြောနဲ့ ၊ ဘာရိုးတာလဲ၊ ဘာရိုးတာလဲ၊ ဘယ်နေရာက ရိုးတာလဲ၊ ဒီလောက် လှချင်နေတဲ့ မရှုပ်ပြာကို"

"ရိုးတာပေါ့ မေမေရဲ့ ၊ အဝတ်အစားကတော့ ထည့်မပြောနဲ့ လေ၊ သမီးအကျတွေပဲ။ ဒီလောက်တော့ရှိမှာ ပေါ့၊ မျက်လုံးနဲ့ အမူအရာကြည့်လိုက်ရင် ရိုး...မရိုးသိတာပေါ့ မေမေရဲ့ ၊ ဖူးငုံ မျက်လုံးလေးတွေက ဘယ်လောက်ဖြူစင်လိုက်သလဲ"

"တော်...တော်...မအလက်နဲ့ ရေး၊ ညည်းက ခြေနဲ့ ဖျက်နေတာပဲ၊ တော်ကြာမှ ...ညည်းဖို့ ရည်စူးထားတဲ့ ယောက်ျား ညည်းကောင်မလက် ထဲပါသွားမှ ငိုမနေနဲ့ "

အန်တီထားကတော့ ပြောလေ ကဲလေ၊ ရွှေဆိုင်သွားဖို့ အလှပြင် ထားလိုက်တာကလည်း အရွယ်နဲ့ မလိုက်။ အဝတ်အစားကလည်း အပျံ စား။

သည် ကြားထဲ တစ်အိမ်လုံးမှာ အမှိုက်ဆုံး၊ အစုတ်ဆုံးဖြစ်သည့် ဖူးငုံ ကို မနာလို မရှုစိမ့်လိုက်ရ သေးသည် ။

မမမြတ်ကတော့ ရယ်ရယ်မောမော။

"စိတ်ချ မေမေရေ...ဘယ်တော့မှ ထိုင်မငိုဘူး၊ ကိုယ့်ကိုမကြင်နာလို့ သူများကိုယူသွားတဲ့ နောက် ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရမှာ လဲ၊ စိတ်မချရတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို အခုရလည်း နောက်ကျစိုးရိမ်နေရမှာ မို့ မြတ်တို့ အရှုံး ပေးလက်လွှတ်ခံလိုက်မယ် "

အန်တီထား မျက်စောင်းကြီးထိုးပြီး ရွှေဆိုင်သွားဖို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်သွားလျှင် မြတ်နှင့်ဖူးငုံတို့ ဇာတ်ကလေးတွေပူပြီး ရယ်လိုက်ကြသည် ။

"မေမေကတော့ မင်းရဲညီကို အရမ်းသဘောကျနေတော့တာပဲ"

"မမမြတ်က သဘောမကျဘူးလား"

"ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချောတာနဲ့ ကြိုက်ရမလား ဖူးငုံရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယူယကြင်နာပြီး တကယ်ချစ်၊ မချစ်လည်း ကြည့်ရဦးမှာ ပေါ့၊ သူချောတာနဲ့ ငါက ငမ်းငမ်းတက်ရမှာ လား"

"မမမြတ်လည်း ချောပါတယ်နော်၊ အကြည့်ခံတယ်"

"ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်မနေစမ်းပါနဲ့ ဖူးငုံရယ်၊ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်သိပါတယ်ဟာ၊ ငါ့ရုပ်က သာမန်ပါ၊ နင့်လို ထူးထူးခြားခြား မလှပါဘူး"

"ပြောတော့မယ် မမမြတ်က၊ ဖူးငုံမလှပါဘူးနော်၊ မျက်လုံးက ပြူးပြူး၊ ပါးစပ်ကပြဲပြဲ၊ ရှေ့ သွားနှစ်ချောင်းကလည်း ကြီးလိုက်သေး၊ ကိုယ်လုံးဆိုလည်း ဒီလောက်အန်တီထား အငတ်ထားတာ တောင် ဝချင်သေးတယ်"

ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် စိတ်တိုင်းမကျသည် မို့ ဖူးငုံ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့လေး ပြောလိုက်ရာ မမမြတ်က ချစ်မျက် စောင်းလေး ထိုးလိုက်သည်။ ။

"မိန်းမ...လှပါတယ်ဆိုမှ ရေမချိုးရသေးဘူးလုပ်နေ၊ မျက်လုံးပြူးတာ၊ ပါးစပ်ပြဲတာ သွား လေးနှစ်ချောင်းကြီးတာတွေအားလုံး ရှင့်မျက်နှာပေါ်မှာ အထူးလှပနေပါသတဲ့ ရှင့်၊ လှပနေပါသတဲ့ ... ကဲ..."

"အဟဲ...မမမြတ်က သူတစ်ပါးစိတ်ချမ်းသာအောင် သိပ်ပြောတတ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့်...ဖူးငုံ ရံမမ အဲဒီသူဌေးသား မင်းရဲညီဆိုတာနဲ့ အမြန်ဆုံးရပါစေ၊ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖြစ်ပါစေလို့ ဖူးငုံ ဆုတောင်းပေးပါတယ်"

"အလိုတော်...ဘာကိစ္စ..."

"အို...မမလင်ကောင်းသားကောင်ရမှ ဖူးငုံလည်း မမနောက်လိုက်နေလို့ ရမှာ ပေါ့"

"တော်စမ်းပါ ဖူးငုံရယ်၊ ဖူးငုံဥပမိနဲ့ ဘယ်တော့မှ သူများ မီးဖိုချောင်မှာ လမ်းမဆုံးဘူး၊ ကြည့်နေ...တစ်နေ့ကျ ဖူးငုံလည်း တကယ့်သူဌေးကတော်ကြီးဖြစ်မှာ "

ဖူးငုံ၏ ပါးမို့မို့လေးနှစ်ဖက်ကို ချစ်စနိုးဖျစ်ခဲ့ပြီး မမမြတ်သင်တန်းတ

က်ဖို့ ထွက်ခွာသွားလျှင် ဖူးငုံ မျက်ရည်ဝဲမတတ်ကြည်နူးရပါသည်။ ။

အန်တီထား သူမအပေါ် မကောင်းမြင်သလောက် မမမြတ်က သူမ
အပေါ် အရမ်းကြီးပွားစေ ချင်မှန်း သိလို့ ဖြစ်ပါသည်။ ။
